

ראשיעירייה לשעבר בן (1983)
היום הוא בא כדי להרוס, להחריב ולנקום!

ראשיעירייה הוכמן (1984)
האם הייתי קונה ממנו מכונית משומשת?

נשים לפעול כצונם. הוא איפשר לא נשים לנהל חופים פרטיים. אבי לא נתן זאת, כי זה דורש אומץ. אבי הוא איש קאריירה. הוא רוצה כוח. הוא לא מעוניין באילת כקהילה. הוא רוצה להיות ראשיעיר כדי לשלוט. הוא שיכור כוח.

כשנשאל לרעתו עלייך שאביו קרא לרשימתו בשם "אבא", אמר: "זה חלק מהציניות שלו, הניסיון לעוות את האמת. הוא מציג את החולשות שלו כעוצמה. הוא אדם ציני, המנצל אנשים לטובתו, ללא כל שיקולים מוסריים. בבחירות האלה הוא הימר על חייו. אם יפסיד, הוא ילך לחפש עבודה במיקצוע שלו."

גדול המבקרים שלו הוא בנו הבכור, גיל (28), מהנדס-ניהול במיקצועו, הי מתגורר בחיפה. לדבריו, אביו הגיש את התביעה נגדו ב-1985 מפני שרצה לנתק כל מגע עם עברו, ובכלל זה המיש פחה. לטענתו, לא היה אביו מעולם אישי-משפחה. הוא היה עסוק בקאריירה שלו בלבד.

כשנשאל על תפקוד אביו כראש עיר, השיב: "הוא היה ראשיעיר טוב. אך הוא עשה הרבה שגיאות. הוא ביצעיסט ממדרגה ראשונה, אך כיום הוא בא כדי להרוס, להחריב ולנקום."

"מאו שרפי הוכמן הוא ראשיעיר, הכל פורח באילת. הוא נותן חופש לאי"

נראה אותם באמריקה עוברים בלי גריי-קארד!"

כשנשאל לגבי הערכים העובדים בעיר, השיב: "זה שהם מטרידים בחוררות זה טיבעי. בכל מקום פועל מהשטחים בא בבוקר וחוזר בלילה לאשה. כאן אין להם אשה לחזור אליה."

כשהפסיד ב-1983 בבחירות בשכונה א', אמר: "אי אפשר לסמוך עליהם, על המרוקאים. הם שותים כל היום ערק ומכים את הנשים שלהם!"

למרות שעברו יותר מחמש שנים, גרי כץ עדיין אומר את אשר על ליבו מבלי "לעשות חשבון": "אני כמו ברואי — 40 שנה במירב, ואת הנקמה לא שוכח!"

מכסי ומחצית מכסי בתזוגתי. לא קניתי תכולה לבית, מלבד מכונת-כביסה. הוצאות החוקת-הבית מגיעות לי 500 שקלים בחודש. על מזון ועל הרצאות נוספות אני מוציא עוד 300-350 שקלים לחודש. לא קיבלתי כסף עבור תיווך מכירת ברזל לחברת איסכור. אני לא סוכן של החברה באילת. אני לא מתווך בעסקת מכירת מלון נופסון. ההכנסות שלי הן 500 שקלים פני-סיה מעיריית אילת. אני מקבל חצי פני-סיה, וגרושתי מקבלת חצי פני-סיה. סכום זה כולל השתתפות בהחוקת-סלפון. אין לי, מלבד זאת, כל הכנסות. עד היום אני בחופשת-מחלה בשל התאונה. עזר התאונה עבדתי באיסכור והפסקתי בשל התאונה. משם קיבלתי ביי-טוח-מנהלים, שהוא סגור עד גיל 65. אני לא מקבל שילומים מהביטוח-הלאומי, ומשכורת ברוטו באיסכור. עד התאונה, היתה 5000 ש"ח."

"במיכתב של איסכור שצירפתי לכתיבה-הגנה נאמר שעלי להחזיר את המשכורות שקיבלתי במאסר 1988 עד יולי 1988. עד היום לא החזרתי, כי בשלב זה לא נשמעה עדיין התביעה שלי."

"עד היום אני בהשגחת בית-החולים. אסור לי לעבוד!"

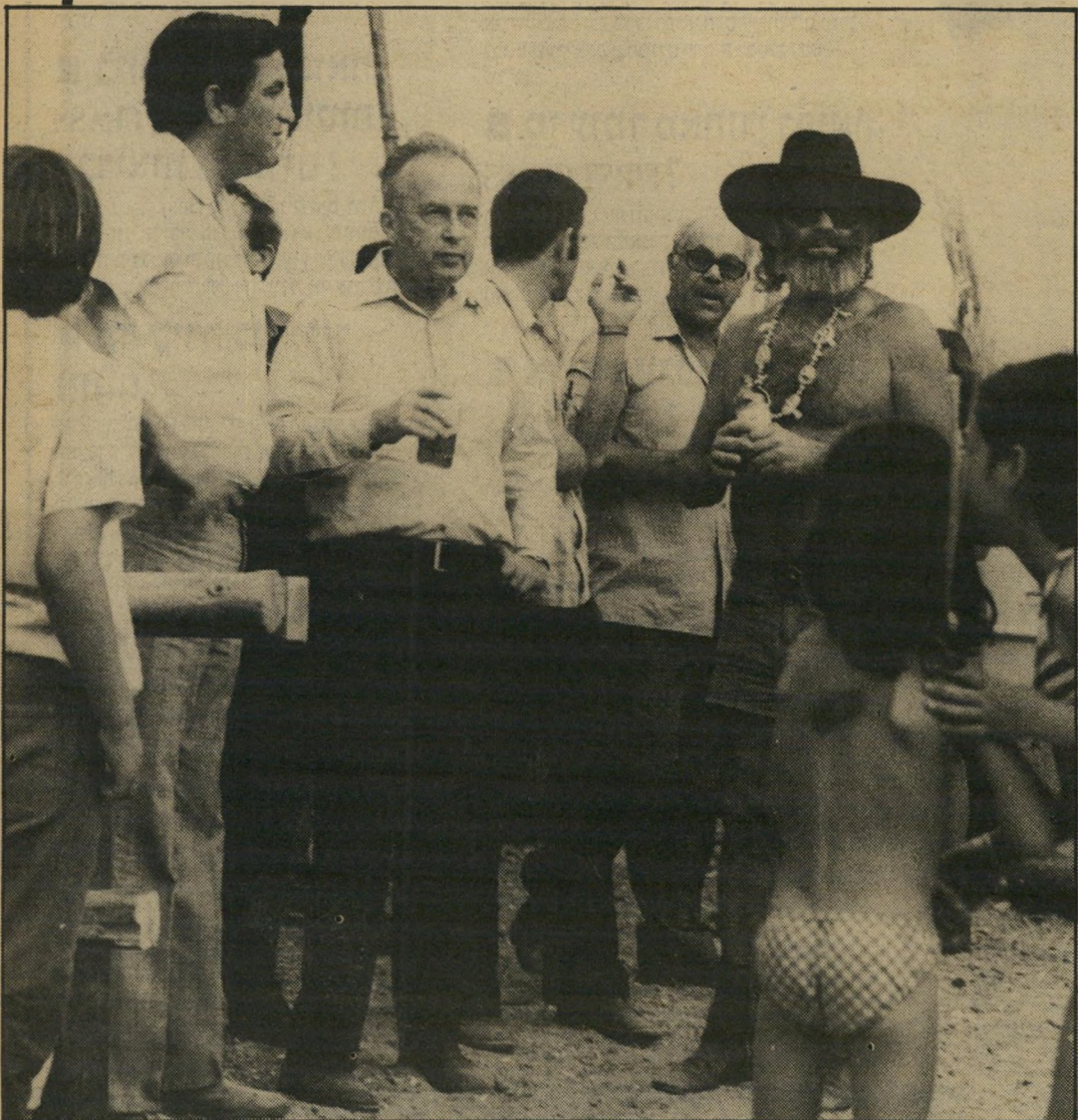
המישפט האחרון נראה קצת בסתייה לתפקיד שגרי כץ שואף אליו. כמה ימים אחרי שמסר את ההצהרה בשבועה בבית-המישפט, הונחה אבן-הגבול בקילומטר ה-91. בעלון שנראה במכתב הראשון כעמוד מתוך ידיעות אחרונות, שהוציא אהרון ז'ובינו, היחצן של כץ, מופיעה כותרת-מישנה המגדירה את גרי כץ כאילתי היחיד שעלה לראשי-ההר. נאמר שם שהאילתי היחיד שעלה לראשי-ההר בשביל-העיונים הק"ש, וברוח החוקה שנשבה, היה גרי כץ — עובדה קצת משונה לנוכח הצהרתו שמצבו הגופני אינו מאפשר לו לעבוד, לפי הוראת רופאיו.

אך למרבה המזל הוא החלים. במאי החל כמיפגשים עם תושבי העיר ופירסם מודעות גדולות בעיתון-נות המקומית.

לפני שבועות אחרים הגיעה לאילת מישלחת של פסלים בינלאומיים, כדי ליצור ג'ופסלים בצומת-ימותם, בקירבת נמל-התעופה. יוזמה זו לא מצאה חן בעיני פסל מקומי בשם שמואל ז'ובינו, שהתרעם עלייך שהעירייה אינה משתפת-אמנים מקומיים בפרייקט עירוני זה. ז'ובינו טען שהוא פועל מתוך שיקולים אמנותיים בלבד, אך מעניין-שאהרון ז'ובינו, אחיו של הפסל, הוא היחצן של גרי כץ. זה לא הרים את קרנו של כץ.

גם הסיכסוכים שלו עם בני-מיש פחתו אינם תורמים להאדרת שמו. יתכן שבעיר אחרת היו עוברים עלייך לסדרה-ימים, אך בעיר כמו אילת, שבה כל אחד מכיר את זולתו, מהווה מערכת-היחסים שלו עם בני-מישפחתו אבן-גנף.

אילתים רבים מוכנים לקבל אותו כאישי-מיקצוע, אך לא כאדם.

בן (משמאל) בימי הזוהר, עם רפי נלסון ויצחק רבין
אני כמו ברואי — 40 שנה במירב, ואת הנקמה לא שוכח!"

"אסור לי לעבוד!"

ראשית 1985 הגיש כץ תביעה בבית-מישפט השלום נגד בנו, גיל ונגד אשתו, ורדה, לפירוק שיתוף-מקרקעין.

האב, אשתו ובנו היו בעליה של חנות בעלת שטח 22 מ"ר במרכז-התיירות היחדש של אילת. כץ רצה לפרק את השרת, ותבע את בנו ואת אשתו ורדה. לבסוף הושגה פשרה, החנות הושכרה, ונקבע ששכר-הדירה ישמש למימון הרצאות-הלימוד של שלושת הילדים.

באוקטובר 1985 הגיעו ורדה וגרי כץ לידי הסכס-גירושי, שעל-פיו התחייב גרי לשלם לבתו מזונות בסך 150 דולר, וכן מחצית מהוצאות החינוך שלה — חוגים, שיעורי-עזר, שכר-לימוד וכיוצא באלה, וגם הוצאות רפור איות שאינן מכוסות על-ידי קופת-החולים.

לטענת האם, רמייה-מוזנת נשחקו ב-55% עקב הצמדתם לדולר ולא למדד, וכך גם אינו משלם את החוגים והרצאות-החינוך, כך שיש צורך בגבייתם באמצעות הוצאה-לפועל. כץ נדרש על-ידי גרושתו לשלם 750 שקלים לחודש, צמודים למדד. ככתב-התביעה מראשית 1989. בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב תבעה ורדה את אבי בתה על איית-שלום מוזנת בחודשים מאי, יוני, יולי ואוגוסט 1988.

גרי כץ, להגנתו: "היתה לי תאונת דרכים קשה במאסר 1988. הגשתי תביעת-ניזוקין וקיבלתי סכום חריפעי של 4500 שקלים. יש לי בית בשכונת צור פתח באילת. שיפצתי את הבית, השקעתי בשיפוץ כ-14 אלף דולר, מחצית

להרוס את המלון

אין זאת הסתירה היחידה. באחד המקומונים כץ טען שיש להרוס את המלון אביה סונסטמה עד היסוד. אך ימים אחרים לאחר-מכן, באסיפת-כחידרות במלון המלך שלמה, הוא טען שיש להשאיר את סונסטמה על כנו, אך יש לגרום לכך שהמצרים לא יבנו תשתית של חשמל ומים במקום, אלא יהיו תלויים ביישראל, ובכך כולם יצאו נשכרים מהעניין.

גרי כץ התפרסם בזכות התבטאויותיו. בשעתו, כשרואיין על-ידי כתבת-העונום הזה ענת סרגוסטי, הוא התבטא בהריפות כלפי הורים המתגוררים בעיר: "בעיר הזו יש 50% ראי כמה כושים מסתובבים פה! יאללה, שייכלו מפה! מההפטרדה הביאו אותם!